
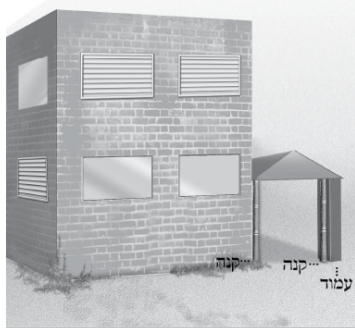

הלכות שַׁבַּת סִימָן שְׁמוֹ שְׁמוֹ

ביאורים ומוספים

הפתח. [ובמכתבים שבספר בינת שמחה (עמ' רלד) הוכיח מדברי המשני"ב כאן שסובר שקצה התקרה נחשב למשקוף, ותמה על החזו"א (א"ח סי' ע ס"ק כג) שפלפל בדברי המשני"ב והאחרונים כאן, ולא העיר על כך. וראה שם (עמ' רסו) תשובת הגר"ח קניבסקי על דבריו].

עוד כתב (א"ח סי' ע שם, וסי' קיא ס"ק ה ד"ה והיכי), שכיון שהגג מקרה את כל עובי העמודים שלצד הרחוב, אין העמודים יכולים לשמש לקנה של צורת הפתח לצדי הבית, משום שכלל הוא בידינו שצורת הפתח גודרת רק מחודה הפנימי ולפנים, ואם כן אם נחשיב את העמודים לצורת הפתח מהצדדים, נמצא שהגג נחשב לרשות היחיד רק מצידם הפנימי של העמודים, ושוב אי אפשר להחשיב עמודים אלו לצורת הפתח לצד הרחוב, שכיון שרק מצידם הפנימי נחשב רשות היחיד, נמצא שלצד הרחוב עמודים אלו נמצאים מחוץ לשטח הרשות ואינם סותמים במקצת את חלל הרשות, ולכך צריך להעמיד קנים אחרים אצל העמודים בצדדים הפונים לבית, ויעמידם באופן שהעמודים יבלטו לצד הרשות קצת יותר מהקנים שהעמיד כזה שבו אופן זה הקנים משמשים לצורת הפתח בצדדים, וחלקם של העמודים הבולט כלפי הרשות יותר מן הקנים משמש לצורת הפתח לצד הרחוב.

נולדעת החזו"א שצריך שקצה התקרה יבלט למטה, הנפקא מינה בכל הג"ל הוא באופן שקצה התקרה הבולט עוביו כעובי העמודים, שאו דינו כקנה עליון הממלא את כל רוחב העמודים, שכתב החזו"א שם שהוא מסלק בזה את הקנים שבצדדים, אבל אם עוביו פחות מרוחב העמודים, נחשב לצורת הפתח בצדדים רק חלק העמוד שקצה התקרה בולט שם, והחלק מן העמודים שאין התקרה בולט מעליו יחשב לצורת הפתח לצד הרחוב.

ובמקום שהגג עשוי בצורה כזו שאפשר לומר בו לצד הרחוב פ"י תקרה יורד וסותם, אין צריך להעמיד קנים אצל העמודים, משום שהעמודים עצמם נחשבים לצורת הפתח רק לצדדים, ולצד הרחוב מותר מדין פ"י תקרה יורד וסותם.

[משנ"ב שם]

וְנִמְצָא שֵׁישׁ צוֹרֵת-הַפֶּתַח מִכָּל הַשְּׁלֶשֶׁה צְדָדִים²⁷.

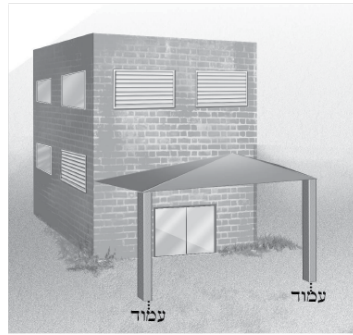
27) ואם אין העמודים מגיעים עד התקרה, כגון שאין הגג נסמך עליהם, מבואר בשו"ע לקמן (סי' שסב ס"יא) שהעמודים של צורת הפתח אינם צריכים ליגע במשקוף, ודי בכך שגובהם עשרה טפחים והמשקוף תלוי כנגדם באויר מלמעלה. אמנם במשנ"ב לקמן (סי' תרל ס"ק יג) ובשעה"צ שם (ס"ק ח) ציין לדברי הפמ"ג לגבי סכך, שכתב שכיון שהסכך לא נעשה לשם צורת הפתח צריכים העמודים ליגע במשקוף, שדוקא במקום שהדבר נעשה לשם כך נחשבת לצורת הפתח גם באינם נוגעים, ויש לרן לדבריו שגם כאן בתקרה צריך שהעמודים יגיעו עד המשקוף.

4 המשך במילואים עמוד

[משנ"ב ס"ק לא]

שֵׁישׁ לְפָנָיו לְצַד הָרְחוֹב גַּג בּוֹלֵט לְרְחוֹב²⁴.

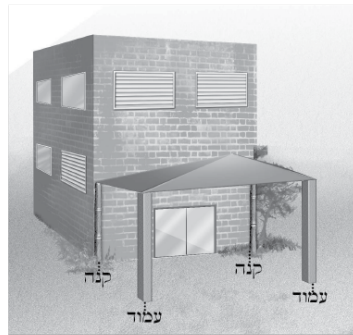
24) כזה

[משנ"ב שם]

שָׂאם יֵשׁ לְבִלְיִתָּה הֶגֶג עַמּוּדִים לְצַד הָרְחוֹב, יַעֲמִיד מְכֻוֵן כְּנֶגְדָם גַּם קָנִים לְצַד הַבְּתוּמִים²⁵.

25) כזה

ואם קצה הבית ששם מניח את הקנים אינו מכוון כנגד העמודים, כגון

שהגג נעשה צר יותר אורחב יותר כזה , כתב החזו"א (א"ח סי' ע ס"ק כג סוף ד"ה שו"ע) שאף בזה מותר לטלטל תחת הגג, כיון שנחשב לצורת הפתח באלכסון.

[משנ"ב שם]

וַיִּהְיֶה לְהֶגֶג שְׁעָלֵיהֶם דִּין צוֹרֵת-הַפֶּתַח²⁶.

26) ולגבי המשקוף, בפשוטו משמע במשני"ב שקצה התקרה יכול להחשב למשקוף. אמנם החזו"א (א"ח סי' קיא ס"ק ה) כתב, שצריך שקצה התקרה יהיה בולט למטה, אבל התקרה עצמה אינה יכולה להחשב למשקוף, משום שאינה סותמת במקצת את חלל

הלכות שבת סימן שמו שמו

רא באר הגולה

הם פרמלית אמרין מצא מין את מינו ונעור, כמו שנתבאר סימן ססה. (כט) וכן אם התקרה רחבה הרבה ואין לה מחיצות מן הצדדים, (ל) דינה כפרשות שלפניה, (לא) *וכן (ו) בגגין שלנו *הבולטין לפני הבתים, דינם (י) כפרשות שלפניהם (הגהות מרדכי פ"ק דשבת) * :

שמו על איזה הוצאה חייב מן התורה, ובו סעיף אחר :

א *מן התורה אינו חייב (א) אלא (ב) כשעוקר חפץ מרשות היחיד והניחו בפרשות הרבים) או איפכא,

באר היטב

והוא מכניס מן פרמלית לרה"י, ע"כ יסיר תחלה המפתח ויתנהו לאינו יהודי או יטמינהו בפתח בתחמתו או מצדיו. ובית שפתחו פתוח לפרמלית צריך לזהר שלא יטלטל מן הבית ולחוצו רק עד שעור שהפתח שוקף שם והו לא, דשמא אין בחלק החיצון ד' והיו פרמלית ומטלטל מרה"י לפרמלית, וראוי לאותו קהל שישעו לפני הפתח איזה חדר שהוא רה"י ויבא האינו יהודי המפתח לשם ושוב אין חשש. ומשמע במקדכי שיש חדר להביא ע"י חינוך המפתח כמו ע"י אינו יהודי כיון דאין לנו ר"ה אלא פרמלית שהוא מדרבנן. עכ"ל: (י) בגגין. בקאן מבאר הספק שפסקתין בו הרבה בענין הבית שיש לפניו לצד הרחוב גג בולט לרחוב ובני תחמינו בנסרים שקורין בלא"פ י"ד

א פשוט ברש שכתב במשנה וקרא

משנה ברורה

וכן צריך לזהר שלא יטלטל מן הבית ולחוצו כשהוא פתוח לפרמלית רק עד שעור שהדלת שוקף שם ותו לא, דשמא אין בחלק החיצון של האסקפה שמחוצו לדלת ארבעה טפחים והיו פרמלית, ומטלטל מרשות היחיד לפרמלית (ט"ז): (כט) וכן אם התקרה. כעין שמצוי בגגין שלפני התירות, שמוציאין הקורות לחוץ ומחפין עליהם בנסרים: (ל) דינה כפרשות שלפניה, ועל כן אסור להכניס מנהג לפניו כיון שאין לה מחיצות. ולענין ההוצאה לחוץ, אם היה בצד הפרמלית מטר, ואם היה רשות הרבים בצד אסור ההוצאה, (יג) דכיון שמקרה, יש עליה דין פרמלית, ובג"ל בסימן שמה סעיף יד: (לא) וכן בגגין וכו'. כתב הט"ז: בקאן מבאר הספק שפסקתין בו הרבה אנשים בענין הבית שיש לפניו לצד הרחוב גג בולט לרחוב²⁶, שקורין בלשון אשקנו פי"ד ל"ב, מה דינה, אם יוכל לטלטל לשם מן הבית: והרבה טועים לומר, תקרה הבולט לרחוב יורד ונתו והיו כאלו בניו עד למשה בארץ, ומכאן משמע להדיא דדרך שפתח הגג כפרשות שלפניהם, עין שם, וכן כתבו כל האחרונים. ומה תקונם? שאם יש לבליטת הגג (יד) עומדים לצד הרחוב, יעמיד (טו) מכון

באר היטב

* וכן בגגין שלנו וכו'. כתב הגר"א, דבגגין שלנו שהם משפיעים, אפילו יש מחיצות מן הצדדים גם כן לא מהני שיהא מטר להכניס משם לפניו ואפילו אם המחיצות רחבות ארבעה, דאין אומרים פי תקרה יורד ונתו כיון שמשפיע, וכמבאר בסימן שסא סעיף ב, ואם כן אין כאן אלא שלש מחיצות והיו פרמלית. ועין בסימן שסא הנ"ל מה שכתבנו שם: * הבולטין לפני הבתים. עין במשנה ברורה מה שכתבנו בשם האחרונים תקון לענין זה, שישעו צורת הפתח מכל השלשה צדדים. ואף דהט"ז בסימן שסה כתב דאפילו צורת הפתח לא מהני בזה משום דחשש לרעת הרמב"ם המובא בסימן שסב סעיף י, כל האחרונים [הא"ר בשם המנחם עזריה וכו' והגר"ז והח"א] העתיקו לדינא להקל כהפגן אבהם, והבית מאיר פתח דאף לרעת הרמב"ם יש להקל בזה, עין שם טעמו, ובפרט לפי מה שכתבנו בסימן שסב סעיף י במשנה ברורה דעד עשר אמות אין להחמיר בפרוץ מרובה על העומד, אם כן אוקו צורות הפתח שמן הצדדים בנדיא כמחיצות גמורות הם, שאין רחבים כל כך, ואם כן יש שלש מחיצות שלמות, ולא נשאר כי אם אותו הצד שלצד הרחוב, ובצד אחר לכלי עלמא מהני צורת הפתח בכל גוונ²⁷, כמו שכתבנו שם. ודע, דמה שלא העתקנו דברי מהרי"ל שהובא במגן אברהם, משום שקל האחרונים השיבו על דבריו, כמו שהובא במחצית השקל, ואם כן אם אין התקרה שבוטל משפיע אין צורך לשלשה צדדים צורת הפתח, וסגי לשני צדדיו, ובשלישית יתה נטר על ידי פי תקרה:

כנגדם גם כנים לצד הבתים²⁸, ויהיה להגג שעליהם דין צורת הפתח²⁶, ונמצא שיש צורת הפתח מכל השלשה צדדים²⁷; ואם הם של בתים רבים שעומדים (טז) זה אצל זה, אין צריך לעשות לכל בית ובית, אלא יעשה תקון זה בשני בתים שעומדים בסוף מקצה מנה ומקצה מנה²⁸, אף צריכין לערב צרובי הצרות, ואז מטר להכניס ולהוציא מן הבתים לתחת הגגין וכן להפך [אחרונים]. ובכל גוונא אסור ההוצאה ולהכניס (י) מן רשות הרבים תחת הגגין וכן להפך [ח"א], והינו כשהיה רחב הבליטה ארבעה טפחים, דאז יש על שטח שמתחיה שם פרמלית. ועין בסו"ת אדם כלל נג סעיף יד מה שכתב עוד לענין הנאנקע"ס שפמוכים לבתי האשפוזא והגג נשען על העמודים:

א (א) אלא וכו'. שנה נקרא מלאכה שלמה, שעקר החפץ מרשות זה והניח ברשות אחר, אכל אם אינו עושה אלא חצי מלאכה, או שנעשית המלאכה שלמה על ידי שנים, שנה עוקר וזה מניח, פטורים, שכן דרשו רבותינו ו"ל מקרא בפרק קמא דשבת, מדרבנן גבי חיוב חטאת מעם הארץ כעשהה, העושה את פלה חייב חטאת ולא העושה את מקצתה, יחיד ועושה אותה חייב, שנים ועושה אותה פטורים. ומכל מקום מדרבנן אסור, (ב) שמה יבוא כל אחר ואחר לעשות מלאכה שלמה: (ב) כשעוקר החפץ מרשות היחיד. דע, דשם עקירה, לא דוקא כשעוקר החפץ מעל גבי קרקע ממש, אלא אפילו אם היה החפץ מנה בבגדיו (ג) שלבויש בהן מערב שבת ונטלו משם ופשט יד לחוץ והניחו הרבים, גם כן חייב, דמה שהיה מנח מתחלה בכיסו חייב כמנח על גבי קרקע, בדברים שהוא לבויש בהן בטלין לגבי גופו, והנחת הגוף בהנחת חפץ דמין, וממילא לשנטלו משם חייב עקירה. וכן כשהיה החפץ מנה בידו מרשות היחיד מערב שבת (ג) ופשט יד לחוץ והניחו שם, גם כן חייב, דמה שהיה מנח מתחלה בידו חייב כמנח על גבי קרקע, ידו וגופו דבר אחר הוא, וכן בכל זה לענין הנחה, וכמו שביאר לקמא:

שער הצינון

(יג) הגר"א: (יד) והוא הדין אם העמיד קנים: (טו) הגר"א: (טז) ולקאורה נראה דבזה יש לתמוך שלא יהיה בין בית לבית שלשה טפחים²⁹; (יז) דאפילו אם לא עשה תקון, על כל פנים הוא פרמלית ממת שהוא מקרה: (יח) רש"י: (יט) כן מוכח שבת י"א עמוד ב וכן כתבו האחרונים: (א) כן כתבו התוספות בשם ג' דבור המחיל מאי טעמא, וכן מוכח דעת הרמב"ם:

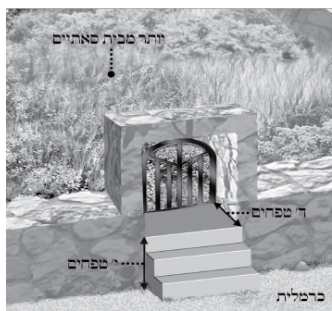
מילואים הלכות שבת סימן שמו

המשך מעמוד הקודם

[ביה"ל שם]

דקא פין פון שאין מפלש לרשות הרבים, דמצד אגוד הדלת שבגנה²².

22 כזה

[ביה"ל ד"ה הדין שלפניה]

ובבאר הגני"א הוכיח דקזה אינו נעשה לרשות הרבים²³.

23 יש לדרן לדבריו מה דינו של מקום האסקופה. והחזו"א (א"ח סי' ס"ק טז) כתב, שכיון שיש לאסקופה שלש מחיצות, נחשבת שבצדיה וכותל הבית שכנגד האסקופה, לדעת הרמב"ם שמקום המוקף בשלש מחיצות אינו נעשה רשות היחיד מן התורה, נחשבת האסקופה למקום פטור, ולדעת התוס' שמקום שיש לו שלש מחיצות דינו מן התורה כרשות היחיד, אם הפתח פתוח מצטרפת האסקופה אל הבית ודינה כרשות היחיד, ואם הפתח נעול יש להסתפק [לדעת הגרי"א] אם היא רשות היחיד או מקום פטור, כיון שהדלת מפרידה בינה אל הבית, ובאסקופה עצמה אין ד' על ד' טפחים.

אמנם החזו"א עצמו (שם ס"ק ח) סובר, שאף כשהדלת נעולה דינה כרשות היחיד, משום שדלת שהיא עשויה לפתוח ולנעול תדיר נחשבת ככלי שאינו מבטל ומסלק את המחיצה, ולכך אף כשהדלת נעולה מצטרפת האסקופה אל הבית שיש בו ד' טפחים.

באיגוד ברשויות הרבנו, וכל שכן כאן שמחליף דרך מקום פטור. ועוד הקשה שכאן אינו יכול להחזיר את המפתח אליו, שהרי הוא מחובר בדלת, ולא יעיל מה שיכול להחזירו למקום הפטור. ויתכן שכל שאוגדו בידו ויוכל למשכו מהכרמלית אל מקום פטור, הרי זה כמו שלא נח בכרמלית].

[ביה"ל ד"ה שתי מחצות]

ועין שם מה שתרין. ובאלה נכה תרין²¹.

21 המגיא תירין, שלדעת הרמ"א מעיקר הדין מועיל פי תקרה אף כששתי המחיצות הן זו כנגד זו וביניהן מפולש, ומה שהחמיר בס"י שסא הוא רק לכתחילה.

והא"ר כתב שני תירוצים: א. מה שפסק הרמ"א להלן שאין אומרים שפי התקרה יורד וסותם כששתי המחיצות הן זו כנגד זו, הוא דוקא אם המקום המקורה פתוח לרשות הרבים משני צידיו, אבל כאן שהאסקופה מפולשת לרשות היחיד, אומרים דין 'פי תקרה יורד וסותם' גם באופן זה [אמנם בדברי המגיא מבואר שסובר שאין לחלק בזה]. ב. בדרן שלפנינו, יש במקום האסקופה מלבד שתי המחיצות שבצדדים גם דלת ברוח השלישית, ואף שדעת הרמ"א שדלת אינה נחשבת מחיצה גמורה [שם כן לא היה צריך להזכיר שיש ב' מחיצות מן הצדדים, אלא שיש מחיצה אחת לצד הדלת], מ"מ יש להחשיב את הדלת למחיצה לענין שיהיה אפשר לומר שפי התקרה יורד וסותם אף שהמחיצות הן זו כנגד זו. ולתירוצו זה אין חילוק בין אם המקום המקורה פרוץ לרשות היחיד או לרשות הרבים. [אלא שנחלק על המגיא אם הדלת שברוח השלישית מועילה לענין שנאמר 'פי תקרה יורד וסותם' אפילו בשתי מחיצות זו כנגד זו].

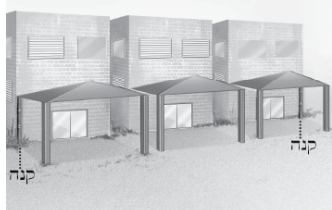
והביה"ל כתב 'כיון שאין מפולש לרשות הרבים, דמצד אחד הדלת שביניה' והזכיר שהאסקופה אינה מפולשת לרשות הרבים [כתירוצו הראשון], אמנם הזכיר גם שיש דלת [כתירוצו השני]. ונפקא מינה במקום מקורה שסמוך לרשות היחיד ויש לו שתי מחיצות זו כנגד זו, האם אומרים 'פי תקרה יורד וסותם' גם כשאין דלת, או לא.

הלכות שבת סימן שמו שמו

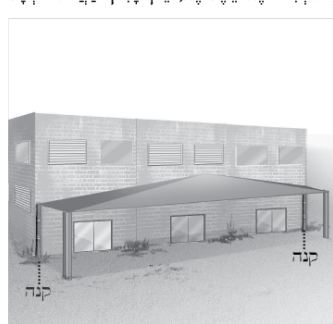
המשך מעמוד רא

זו לזו אלא יש הפסק ביניהן, אפשר לדרן את המקומות שיש בהם צורת הפתח כעמוד נדהינו כאילו יש שם כותל, וכמו שביאר במשנ"ב לקמן (סי' שס"ק כב) ובביה"ל שם (סי' ד"ה צריך) שצורת הפתח מחשיבה את המקום שהיא סותמת כעמוד לענין שתתיר כשהיא מרובה על הפרוץ, ואם אורך כל צורות הפתח הוא יותר מהמקומות הפרוצים, הרי המקומות הפרוצים ניתרים מדין 'עומד מרובה על הפרוץ'. והיינו דוקא כשאין שם פירצה שאורכה יותר מעשר אמות שאינה ניתרת על ידי 'עומד מרובה'.

ומטעם זה, אם יש גג ועמודים נפרדים לכל בית, ובין הגגות יש הפסק, אין העמודים שבשני הגגות יכולים להתיר את המקום שבין הגגות מדין צורת הפתח, כיון שחסר חלק מן המשקוף. ומ"מ אם אין ביניהם עשר אמות, ויש בצורות הפתח שלצידים 'עומד מרובה על הפרוץ' מותר

[משנ"ב ס"ק לא] ואם הם של בתיים רבים שעומדים זה אצל זה, אין צריך לעשות לכל

בית ובית, אלא יעשה תקין זה בשני בתיים שעומדים בסוף מקצה מנה ומקצה מנה²⁸.

28 כזה

[שעה"צ ס"ק טז]

דקזה יש להזהר שלא יהיה בין בית לבית שלשה טפחים²⁹.

29 דעת החזו"א (א"ח סי' ע"ס"ק כג ד"ה כתב עוד), שאם הפירצה שבין בית לבית אינה יותר מעשר אמות, הבית שלצידה רחב יותר מהפירצה, הפירצה [שבבד הבתים] ניתרת מדין 'עומד מרובה על הפרוץ', ומותר לטלטל תחת הגג.

עוד כתב, שאם עשה לצד הרחוב הרבה צורות הפתח שאינן צמודות

מילואים

הלכות שֶׁפֶת סִימָן שְׁמוֹ שִׁמּוֹ

המשך מעמוד הקודם

שנראה פשוט שאם המקום פרוץ ברובו מארבע רוחות, אי אפשר להתירו על ידי צורת הפתח שהיא יותר מעשר אמות, גם אם שתי צורות הפתח אינן אלא עשר אמות. כיון שסוף סוף רוב המקום פרוץ מכל צידיו ואינו מוקף אלא בצורות הפתח.

סימן שמו

על איזה הוצאה חייב מן התורה

[ש"ע ס"א]

והניחו בְּרִשְׁוֹת־הַרְבִּיּוֹת⁽¹⁾.

1) ואם הוציא בגדו לרשות הרבים בידו ולבשו ברשות הרבים כשהוא מהלך, כתב החזו"א (או"ח סי' קה ס"ק ו) שחייב, כיון שלבישת הבגד וביטולו אל גוף האדם נחשבת להנחה. וכמו כן כתב בשרת אגרות משה (או"ח ח"ב סי' קיב) שהיוצא בשבת לרשות הרבים ומצא בכיסו כיפה וכדומה, לא ילבושנה כשהוא מהלך, כיון שזו היא הנחתה, אלא ירוץ עד רשות היחיד ויורקנה שם כלאחר יד. ובסוף דבריו כתב, שיערף שיוורקנה מיד ברשות הרבים כלאחר יד, ויכול לחזור וללבושה במקומו, שכיון שיכול לזרוק מיד ולא יהיה לו הפסד בכך, מסתבר שאסור לו לרוץ עד רשות היחיד.

לטלטל בין הגגות מדין עומד מרובה. ואף שיש שם פירצה מפולשת מצד לצד ורבים עוברים שם, אין פירצה כזו אוסרת בחצר (כמבואר בש"ע לקמן סי' שסה ס"ג).

וכתב שם (בסוגריים), שאולי דוקא פירצה שבין צורת הפתח לכותל ניתרת מדין 'עומד מרובה', אבל פירצה שבין צורת פתח לחברתה אינה ניתרת על ידי צורות הפתח שבצידה, ואם כן אין להתיר אלא אם כן לצד הרחוב צורות הפתח סמוכות זו לזו בפחות מג' טפחים, שאז מדין לבד נחשבות הן לצורת פתח אחת ארוכה.

[ביה"ד ה' הבלטין]

ובגד אֶחָד לְכָל עֶלְמָא מְהִי צוֹרֵת־הַפֶּתַח כָּל כּוּנֵי⁽³⁰⁾.

30) משמעות דבריו, שאפילו לדעת הרמב"ם שאין צורת הפתח מועילה לפירצה שגדולה יותר מעשר אמות אלא אם כן העומד מרובה על הפרוץ, מ"מ מקום שגדולו עשר על עשרים אמות נותר בצורת הפתח מארבע רוחות, משום שצורות הפתח שבצדדים שאין רוחבן יותר מעשר אמות נחשבות לשתי מחיצות שלמות זו כנגד זו, ובמקום שיש שתי מחיצות שלמות אפשר להתיר את שתי הרוחות האחרות אף לדעת הרמב"ם על ידי צורת הפתח גדולה מעשר אמות (כדלקמן במשנ"ב סי' שסב ס"ק נח).

והחזו"א (או"ח סי' ע ס"ק כג ד"ה וכתב המ"ב) תמה על דבריו, וכתב

הלכות שֶׁפֶת סִימָן שְׁמוֹ שִׁמּוֹ

המשך מעמוד רב

שמו ס"א) שמוטר להוציא מרשות היחיד למקום פטור, והרי למעלה מעשרה הוא מקום פטור, מ"מ באופן זה שמוציא מעל עשרה, חוששים שמה יבא להוציא את ידו למטה מעשרה.

עוד טעם למה אסור להוציא פירות בידו למעלה מעשרה, כתב הרשב"א [שהובא בביה"ל], שחששו שמא ישכח ויורקם ונמצא שמניח ברשות הרבים. ולכאורה יש חילוק בין שני הטעמים באופן שהוציא את ידו וקלט מי גשמים ברשות הרבים מעל עשרה טפחים, האם מותר לו להכניסם לרשות היחיד, שלפי הטעם השני שהובא ברשב"א מותר, שהרי כאן גם אם יורקם לא יעבור איסור, ואילו לפי הטעם שהביא הביה"ל שחוששים שיבוא להוציא מתחת לעשרה, גם באופן זה יש לחוש שמה יבוא ליטול ממקום שהוא מתחת לעשרה ויכניס לרשות היחיד.

ואם הוציא ידו למטה מעשרה, כתב הש"ע הרב (ס"א), שאסור לו להחזירה אפילו על ידי שיגביה אותה ויכניסנה כשהיא למעלה מעשרה.

והחזו"א (או"ח סי' סב ס"ק יט אות ב) הוסיף, שיתכן שאפילו באופן שרשות הרבים מפסקת בין החצירות אינו חייב אלא כשהוא מושיט דרך רשות הרבים שביניהן, ולא במושיט דרך רשות הרבים שלפניהן [וראה מה שכתבנו לעיל סי' שמו ס"ק ח].

אמנם תמה, איך יתכן שהמקום שבין החצירות יהיה רשות הרבים, הלא הוא כקן זוית הסמוכה לרשות הרבים שמבואר לעיל (סי' שמה ס"ק נד) שדינה ככרמלית. אמנם במקום אחר (שם סי' קז ס"ק ט) כתב [באחד מהותרצוים], שאם נוה לבני רשות הרבים להשתמש בקן זוית זו, הרי היא טפלה לרשות הרבים ודינה כרשות הרבים.

[ביה"ד ה' בתוך עשרה]

וְצֵן בְּפִרְיֵי־מִגְדִּים שְׁמֻצְדֵי גִסְרָן בְּשֵׁם נְשִׁי לְהִקְמִיר בְּזֵה⁽²⁾.

2) ולפי זה, אדם שבידו חפץ אסור להוציא את ידו ממרפסת או מחלון שפתוחים מעל רשות הרבים. ואף שמבואר בש"ע לעיל (סי'

הלכות שֶׁפֶת סִימָן שְׁנוֹ שִׁמּוֹ

המשך מעמוד רב

[משנ"ב ס"ק ב]

וְכָל־שֶׁפֶן לְקַלֵּט מִיָּם מְעַל־גְּבִי הַכֶּתֶל דְּאֶסְרוּ⁽⁴⁾.

(4) כזה